

Bhakti, kärlek till Gud – en kort novell

Frågan om "vad vi vill" besvaras på olika sätt beroende på vem som svarar. Vad är det vi borde vilja uppnå?

Svaren kan klassificeras i två kategorier: att uppnå världsliga ting respektive icke-världsliga eller andliga ting.

För många människor har det icke-världsliga inte någon betydelse. Deras mål är kort och gott materialistiskt och det är svårt att bedöma vad som kan uppnås med en sådan ytlighet och därmed begränsande omständigheter. Å andra sidan finns det människor som är ointresserade av det världsliga. Problem finns mestadels hos dem som befinner sig mitt emellan dessa ytterligheter och som lever världsligt, men ändå söker något andligt därutöver. Ingen kan diktera vilken attityd som är den rätta. Varje individ ska känna själv och bestämma vad som är riktigt för honom/henne. De allra flesta vill följa, förstå och styra sina liv enligt ett högre mönster. Men om behovet av kontemplation och ensamhet är utvecklat, så befinner man sig ur andlig synpunkt på den lägsta nivån i den andliga utvecklingen. En önskan och ett behov av eftertanke måste finnas, tillsammans med den dagliga arbetsrutinen. Om längtan efter detta saknas, har vi inte ens börjat resan på den andliga vägen.

Det är som med Hatha Yoga-övningar. Våra liv kan utformas på många sätt. Många studenter kommer, övar och lämnar träningen. Men om de övar tålmodigt och ärligt kan olika förmågor utvecklas.

Förmågorna blir en del av livet som sedan förankras i levnadssättet och medför att målet uppnås steg för steg.

Detsamma gäller koncentrationsövningen. Först lyckas man kanske inte göra den rätt och drar slutsatsen att det inte är något brukbart. Men om det blir slutsatsen bör man ta det som ett tecken på att det verkligen finns

ett behov. Att studera Hatha Yoga enbart intellektuellt kan visa sig vara mer som ett hinder än till hjälp. Att öva den mentala koncentrationen kommer att ge något helt nytt till våra liv. När det har förankrats finns ett inifrån kommande behov att öva, utan uppmaning utifrån. Om det är svårt att hinna öva därför att livet är fyllt av för många förpliktelser, måste agendan ses över och tid frigöras, annars blir resultatet ett mänskligt skal utan innehåll. Övning ger inre utveckling, även om man upplever att övningen misslyckats en mängd gånger. Man bör envisas och fortsätta att träna på att koncentrera sig enligt anvisningarna, och så småningom faller allt på plats.

Det samlas så mycket i våra huvuden som måste elimineras för att koncentrationsövningen ska bli möjlig. Hindren minskar gradvis och koncentrationsförmågan utvecklas. Koncentrationsövningen hindras ofta av känslor och triviala eller filosofiska tankar. Det är kopplingen till världsliga ting som ger tankar som begränsar en effektiv koncentration. Dessa sitter djupt i vårt inre med olika önskningar, intressen, lustar och böjelser vilka samtliga härrör från samma källa, och som söker känslomässig njutning även för kroppen. Med okontrollerade tankar och känslor kan en äkta och djup koncentration omöjligt uppnås.

Lämpliga betingelser för koncentration måste skapas genom ett systematiskt, bestämt och regelbundet arbete, som berör alla samverkande aspekter av våra liv; den fysiska, den emotionella och den intellektuella.

Här krävs en annan typ av kunskap, nämligen *jñāna*. Det är ett begrepp som är svårdefinierat. Allmän kunskap består av *vrittis*. Vanligtvis är vi inte bekanta med andra former av kunskap än *vrittis*. Enligt Yoga bör *vrittis* elimineras, ty de är *ajñāna* eller icke-kunskap och det är vad vi har med oss från början, en begränsad kunskap, *avidya*, eller okunnighet. All världslig kunskap är i grunden sensorisk och därför *avidya* och det som är icke-världsligt betraktas som *vidya*. Och vad som inte är världsligt är andligt. Denna typ av icke-världslig kunskap döljer kunskapen om det världsliga, då de är oförenliga. När vi ser det icke-världsliga, den andliga

världen, så sjunker den "vanliga " världen undan. Vi säger att det är *Ishvara* (eller Gud) som är i den andliga världen och man kan inte undvika Gud, vi väljer inte. Men Gud är inte märkbar för oss så länge vi är världsliga. Vi kan acceptera Gud intellektuellt eller genom ett fromt tänkande utan att verkligen förstå. Gud ingår inte i den intellektuellt kognitiva sfären. Så länge vi uppfattar att vår fysiska existens är den verkliga, blir våra upplevelser i form av *vritti*, och då finns inget utrymme för en Gud som inte kan finnas i denna värld. Detta är inte en trosfråga: det bara är så. Vi vet inget om Gud och ändå kan vi acceptera att Gud finns. Det behöver inte ens vara fromhet - vi kan acceptera Gud som begrepp och när det sker kommer Gud in och beledsagar våra liv. Det är i den kontemplativa dimensionen som vi finner Gud.

Bhakti översätts som "kärlek till Gud". Men kan det verkligen finnas en sådan kärlek? För när kärlek till Gud uppstår, försvinner kärlek till allt annat! De kan inte samexistera. Vi kan inte samtidigt älska världen och älska Gud. Vi kan bara prata om det eller tänka på det.

Vi talar mycket om kärlek, men det är bara ord, ytterst få människor kan verkligen älska. De som verkligen har upplevt Gud brukar hävda att det bara finns verklig kärlek på ett sätt. Vid en exklusiv nivå av kärlek försvinner både världsbilden helt och frågan om Gud i världen eller världen i Gud!

I denna världen är äkta kärlek sällsynt, men den finns hos högt andliga personer, inte i de icke-andliga som endast dras till eller uppvisar en vardaglig typ av kärlek.

Det finns en historia som illustrerar detta:

Det var en gång en gift man, som levde ett lyckligt familjeliv med sin fru, sina barn och sin mor.

En dag sa mannens lärare till honom: "Lämna familjen och följ mig".

Mannen protesterade: "Hur skulle jag kunna lämna dem, de älskar mig så mycket".

Läraren föreslog då sin lärjunge att göra ett experiment, för att testa om det verkligen var så. Mannen accepterade experimentet och Läraren gav honom ett preparat som skulle bedöva honom som om han vore död, men bevara hans förmåga att både höra och känna.

Så mannen hittades "död" av sin familj och alla sörjde och grät. Då kom läraren till familjen i förklädnad och sade att de inte behövde gråta längre, för han kunde hjälpa dem att lösa detta tragiska fall. Han hade ett läkemedel, som kunde återföra den döde till livet igen. Men det fanns en förutsättning, som innebar att en av familjemedlemmarna skulle ta ett giftpreparat som sannolikt var dödande, vilket var priset för att den avlidne mannen skulle återuppstå. Säkert älskade de honom så innerligt, att en av dem var villig att offra sig.

När den avlidnes mor tillfrågades, svarade hon att hon inte kunde ta den risken, för hon behövdes fortfarande för att ta hand om familjen och sörja för deras uppehälle. Och när hustrun tillfrågades, nekade hon med eftertryck, för hon var tvungen att ta hand om barnen som behövde henne.

När mannen hörde allt detta, insåg han att ingen i familjen älskade honom som han hade trott. Och då stod han plötsligt upp, levande igen och förklarade sig redo att lämna dem och följa sin lärare.